

Francine
Rivers

Het
Meesterwerk

Roman

Francine Rivers

Het meesterwerk

Roman

Vertaald door Roelof Posthuma

KOK

1

Roman Velasco klauterde via de brandtrap omhoog en sprong met een zwaai over de muur op het platte dak. Ineengedoken liep hij snel door. Er stond een gebouw met de rug tegen het vijf verdiepingen tellende appartementencomplex en vormde zo de perfecte locatie voor graffiti. Aan de overkant van de straat lag een bankgebouw waar hij al een kunstwerk bij de ingang had achtergelaten.

Hij deed zijn rugzak af en haalde zijn spullen tevoorschijn. Hij zou snel moeten werken. Los Angeles sliep nooit. Zelfs om drie uur in de ochtend zoefden er nog auto's over de boulevard.

Iedereen die in oostelijke richting reed, zou dit werk zien. Tot hij klaar was, liep hij het risico betrapt te worden, maar in zijn zwarte broek en *hoodie* viel hij nauwelijks op, tenzij iemand speciaal naar hem zocht. Tien minuten – langer had hij niet nodig om een optocht van dansende figuren op de muur achter te laten. Ze leken allemaal op dat mannetje met hoge hoed uit het monopolyspel; de laatste sprong van het dak naar beneden. Roman had een papieren sjabloon gemaakt van het figuurtje, dat beladen met zakken geld de bank aan de overkant van de straat binnen zou springen.

Het papier bleef ergens aan haken en scheurde. Binnensmonds vloekend herstelde Roman het sjabloon met plakband.

Een plotselinge windvlaag trok een gedeelte los. Het was een lang sjabloon en er gingen kostbare minuten verloren met het vastzetten. Daarna greep hij een spuitbus en schudde, maar er gebeurde niets toen hij op de knop drukte. Vloekend pakte hij een andere en begon te spuiten.

Er naderde een auto. Hij keek omlaag en verstarde toen hij de politieauto zag afremmen. Was dat dezelfde die een uur geleden was langsgelopen toen hij op weg was naar de bank? Roman had bewust stevig doorgelopen, in de hoop dat ze hem aan zouden zien voor iemand die na zijn nachtdienst naar huis ging. De agenten hadden afgeremd om naar hem te kijken en waren vervolgens doorgereden. Zodra de auto in de straat verderop was verdwenen, had hij het kunstwerk op de glazen deuren van het bankgebouw aangebracht.

Snel toog hij weer aan het werk met zijn spuitbus. Hij had nog maar een paar minuten nodig.

Onder hem op straat gloeiden de remlichten felrood op. De politieauto was voor de bank gestopt en een bundel wit licht tastte nu de ingang af.

Nog één minuut. Roman maakte twee snelle bewegingen met de spuitbus en begon het sjabloon voorzichtig te verwijderen. Hij had meer tape moeten gebruiken dan anders, zodat dat langer duurde. Het laatste stuk papier kwam eindelijk los van de muur en hij voegde drie kleine, met elkaar vervlochten zwarte letters toe die eruitzagen als een vliegende vogel.

Een van de agenten was uitgestapt en hield een zaklamp in zijn hand.

Roman zat op zijn hurken, rolde het sjabloon op en stopte het samen met de spuitbussen in zijn rugzak. De lichtbundel zwaaide omhoog, kwam steeds dichterbij en gleed boven hem langs op het moment dat hij zo laag mogelijk over het dak begon te kruipen. Daarna zakte het licht weer. Opge-

lucht deed Roman zijn rugzak om en kwam iets overeind.

De lichtbundel kwam terug en pinde hem als een silhouet tegen de muur. Met zijn gezicht afgewend begon hij te rennen.

De zaklamp volgde zijn ontsnapping over het dak, hij hoorde stemmen en rennende voeten. Met bonkend hart sprong Roman naar het dak van een belendend gebouw. Hij kwam hard terecht, rolde door, sprong overeind en rende verder. De politie had waarschijnlijk wel een dossier over het werk van de 'Bird'. Hij was geen tiener meer die er met een werkstraf vanaf zou komen voor het spuiten van graffiti. Als hij nu werd gepakt, zou hij achter de tralies belanden.

Erger nog, de ontlukende reputatie die Roman Velasco als legitieme kunstenaar inmiddels begon te verwerven, zou erdoor sneuvelen. Met graffiti kon je op straat scoren, maar in de galerie hielp het niet echt.

Een van de agenten was naar zijn patrouilleauto teruggelopen. Banden piepten. Ze gaven het niet op.

Roman zag een paar gebouwen verderop een open raam en besloot naar boven te gaan in plaats van naar beneden.

Een autoportier sloeg dicht. Een man schreeuwde. Het was kennelijk zo rustig vannacht dat die twee agenten bereid waren alle tijd te nemen om op een graffitikunstenaar te jagen.

Roman zwaaide zich over de rand van een volgend dak. Een halflege spuitbus schoot uit zijn heen en weer schuddende rugzak en viel met een knal op de straat onder hem.

Een van de agenten schrok, trok zijn pistool en richtte het op de klimmende gestalte. 'Politie! Blijf staan waar je bent!'

Roman greep het kozijn boven zich vast, trok zich op en dook door het open raam het appartement in. Hij hield zijn adem in. In de slaapkamer lag een man te snurken. Voorzichtig kroop hij door de ruimte, maar na nog geen twee stappen botste hij tegen iets aan. Zijn ogen begonnen aan het schemerige

licht van de keukenapparatuur te wennen. De bewoner was kennelijk een *hoarder* en de propvolle woonkamer zou Roman noodlottig kunnen worden. Hij liet zijn rugzak achter de bank staan.

Voorzichtig deed hij de voordeur open, keek om de hoek en luisterde. Geen bewegingen, geen stemmen. De man in de slaapkamer snurkte en begon te woelen. Snel glipte Roman naar buiten en deed de deur achter zich dicht. De deur van de nooduitgang zat vast. Openduwen zou te veel lawaai maken. Hij vond de lift en stond met bonkend hart te wachten tot het gevaarte in alle rust naar boven was gekomen. *Ping*. De deuren zoefden open, Roman stapte in de kleine ruimte en drukte op de knop van de ondergrondse parkeergarage.

Rustig blijven. Hij deed zijn capuchon af, haalde zijn handen door zijn haar, ademde diep in en liet de lucht langzaam ontsnappen. De liftdeuren gingen weer open. De parkeergarage was goed verlicht en Roman hield de liftdeur kort open terwijl hij de tijd nam om de omgeving te verkennen voordat hij naar buiten stapte. Alles in orde. Opgelucht liep hij naar de zijuitgang.

De politieauto stond naast het trottoir. De portieren gingen open en beide agenten stapten uit.

Even overwoog hij snel een verhaal te verzinnen waarom hij om half vier 's nachts op straat liep, maar hij beseftte al snel dat geen enkel verzinsel hem uit de handboeien zou houden.

Hij zette het daarom op een lopen in de richting van een woonwijk die achter de grote boulevard lag. De agenten kwamen achter hem aan, als honden die een vos achtervolgden.

Hij rende door een straat, nam een verharde oprit en dook over een muur heen, waarna hij veilig dacht te zijn. Maar hij bleek niet alleen in de achtertuin: een Duitse herder sprong overeind en holde op hem af. Nog net op tijd wist Roman over

het achterhek van de tuin te springen, voordat de hond tegen de planken opsprong, met zijn poten begon te klauwen en als een dolle blafte. Roman landde hard aan de andere kant van het hek en trapte een paar vuilnisbakken omver in zijn haast om weg te komen. Daarop sloegen alle honden in de straat gealarmeerd aan. Gebukt rende hij zo snel hij kon verder en probeerde optimaal gebruik te maken van de schaduwen.

Lampen gingen aan. Stemmen.

De vragen van de bewoners zouden de agenten vertragen, en die zouden niet snel over hekken klimmen en door tuinen hollen. Roman rende nog een paar straten door en remde ten slotte tot een normaal tempo af om op adem te komen.

De honden blaften inmiddels niet meer. Hij hoorde een auto en verschool zich achter een ligusterhaag. De politieauto nam de kruising met de volgende straat en reed zonder af te remmen terug in de richting van Santa Monica Boulevard. Misschien was hij hen kwijt. Maar om zijn geluk niet verder op de proef te stellen, wachtte hij nog een paar minuten voordat hij zich weer op het trottoir waagde.

Roman had een uur nodig om bij zijn BMW terug te komen. Nadat hij achter het stuur was gaan zitten, kon hij de verleiding niet weerstaan om naar het oosten te rijden en zijn werk in ogenschouw te nemen.

De ingang van de bank zou 's middags alweer schoon zijn, maar het werk hoog op de muur aan de overkant van de straat zou het langer uithouden. De Bird was de laatste jaren zo berucht en beroemd geworden dat de eigenaren van de gebouwen de graffiti soms lieten zitten. Hij hoopte dat dat met deze ook zou gebeuren. Hij was te dicht bij een aanhouding gekomen om het werk binnen twee dagen weggepoetst en vergeten te zien.

Het begon al druk te worden op de snelweg. Vechtend tegen

zijn vermoedheid zette Roman de airco aan. De koude lucht in zijn gezicht hield hem klaarwakker terwijl hij uitgeput en een beetje triest Topanga Canyon binnenreed. Hij zou dolblij moeten zijn met zijn succesvolle nachtelijke missie, in plaats van zich een oude man te voelen die zijn relaxstoel miste.

Hij remde af en draaide de grindoprit van zijn huis op. Met een druk op de knop opende hij vanuit de auto de garagedeur. Er was plaats voor nog drie auto's die groter waren dan zijn BMW 740Li. Nadat hij de motor had afgezet, bleef hij nog een paar seconden zitten terwijl de garagedeur achter hem dicht zoemde.

Toen hij uit de auto wilde stappen, voelde hij zich plotseling zwak. Hij bleef een minuut zitten totdat de vreemde gewaarwording verdween, maar onderweg naar de achterdeur overviel die hem opnieuw. Hij wankelde en liet zich op een knie zakken, plaatste zijn vuist op het beton en hield zijn hoofd naar beneden.

Ook deze aanval ging voorbij en Roman kwam langzaam weer overeind. Hij had slaap nodig, dat was alles. Een goede nachtrust zou hem weer op de been brengen. Hij deed de achterdeur open en stapte het doodstille huis binnen.

Nadat hij zijn hoodie had losgeritst en uitgetrokken, liep hij regelrecht door de gang naar zijn slaapkamer. Hij was te moe om te douchen, te moe om de airco op 18 °C te zetten en te moe om te eten, hoewel zijn maag samenkromp van de trek. Snel trok hij zijn kleren uit en liet zich languit op het onopgemaakte bed vallen. Misschien had hij geluk en zou hij nu eens een nacht niet dromen. Meestal moest hij de kick die hij van zijn nachtelijke escapades kreeg bekopen met nachtmerries over zijn dagen in de Tenderloin, de gevaarlijke wijk van San Francisco waarin hij was opgegroeid. 'White Boy' bleef nooit lang in zijn geheugen begraven.

De eerste matineuze zonnestralen schoten door de lucht. Roman deed zijn ogen dicht en hunkerde naar duisternis.

Grace Moore stond vroeg op, omdat ze veel tijd nodig zou hebben om de reis door het dal te maken en op tijd aan te komen voor haar eerste dag als uitzendkracht. Ze wist niet zeker of de baan genoeg zou opleveren om een klein appartement voor haarzelf en haar zoon Samuel van te kunnen huren, maar het was een begin. Hoe langer ze bij de Garcia's bleef wonen, hoe gecompliceerder alles werd.

Selah en Ruben hadden geen haast om haar te laten gaan en Selah hoopte nog altijd dat Grace van gedachten zou veranderen en de adoptiepapieren zou tekenen. Natuurlijk wilde ze haar geen valse hoop geven, maar ze kon nergens anders naartoe en met elke dag die voorbijging, groeide haar verlangen om weer onafhankelijk te zijn.

Ze had tientallen sollicitatiebrieven geschreven sinds ze een jaar geleden was ontslagen, maar ze was maar een paar keer uitgenodigd voor een gesprek. Ze hadden geen van alle een baan opgeleverd. Elke werkgever wilde tegenwoordig iemand die de universiteit had afgemaakt en zij was na een jaar met haar studie gestopt om haar man Patrick te ondersteunen tot hij afgestudeerd was.

Terugkijkend vroeg ze zich af of hij ooit van haar had gehouden. Elke belofte die hij had gedaan, had hij gebroken. Patrick had haar nodig gehad en had haar gebruikt. Zo eenvoudig was het.

Tante Elizabeth had gelijk. Ze was dom geweest.

Samuel begon zich in zijn wieg te roeren. Grace tilde hem voorzichtig op, dankbaar dat hij wakker was. Ze zou nog tijd hebben om hem te voeden en zijn luier te verschonen voordat

ze hem naar Selah bracht. ‘Goedemorgen, kleine man.’ Ze snoof zijn babygeur op en ging op de rand van het eenpersoonsbed zitten dat ze net had opgemaakt. Ze knoopte haar bloes open en legde de baby aan haar borst.

De omstandigheden waaronder hij verwekt was en de complicaties die hij in haar leven had veroorzaakt, deden er niet meer toe toen ze hem voor het eerst in haar armen hield. Hij was nog geen uur oud geweest toen ze al wist dat ze hem niet voor adoptie zou kunnen afstaan, ongeacht hoeveel beter zijn leven misschien bij de Garcia’s zou zijn. Dat was ook wat ze Selah en Ruben had verteld, maar elke dag dat ze haar kleintje aan Selahs zorgen moest toevertrouwen terwijl zij eropuit ging om een baan te vinden zodat ze zichzelf en haar zoon zou kunnen onderhouden, deed pijn.

Anderen kunnen het ook, God. Waarom ik dan niet?

Anderen hadden familie. Zij had alleen tante Elizabeth.

Vader, laat het alstublieft lukken met deze baan. Help me, God. Alstublieft. Ik weet dat ik het niet verdien, maar ik vraag het U toch. Ik smeek het U.

Gelukkig waren het gesprek en de testen van het uitzendbureau goed gegaan en was ze op hun lijst gezet. Mevrouw Sandoval had een vacature. ‘Ik heb die man al vier zeer gekwalificeerde mensen gestuurd, maar hij heeft ze allemaal afgewezen. Ik denk dat hij niet weet wat hij nodig heeft. Het is het enige werk dat ik je op dit moment kan aanbieden.’

Grace zou nog voor de grootste maffiabaas zijn gaan werken als het een vast inkomen betekende.

Het gebeier van kerkklokken haalde Roman uit zijn diepe slaap. Had hij gedroomd dat hij in de Westminster Abbey was?

Hij draaide zich om en zijn lichaam begon zich net weer te ontspannen toen de kerkklokken opnieuw begonnen. Iemand had op de deurbel gedrukt. Hoe graag zou hij de eigenaar die dat ellendige systeem had geïnstalleerd niet onder handen nemen. Mopperend trok hij een kussen over zijn hoofd in de hoop het geluid te smoren dat in heel het enorme huis van bijna 500 m² te horen was.

Het werd stil. De indringer had de boodschap waarschijnlijk begrepen en was vertrokken.

Roman probeerde weer in te slapen en gaf een schreeuw van frustratie toen de kerkklokken opnieuw begonnen. Hij stond op en voelde weer een aanval van duizeligheid en zwakte. Een halfvolle fles water en zijn wekker vielen op de grond toen hij zich nog maar net wist vast te grijpen en te voorkomen dat hij plat op zijn gezicht zou vallen. Drie keer in minder dan 24 uur. Misschien moest hij aan de slaapmiddelen om de rust te krijgen die hij nodig had. Maar nu wilde hij niets liever dan al zijn woede uitstorten over de indringer die op zijn bel bleef drukken.

Hij trok een trainingsbroek aan, greep een verfrommeld T-shirt van het vloerkleed en liep op blote voeten de gang in. Wie er ook aan de andere kant van zijn voordeur stond, hij of zij zou er spijt van krijgen ooit voet op zijn terrein te hebben gezet. De kerkklokken begonnen net weer te beieren toen hij de deur openrukte. Een jonge vrouw keek hem verrast aan en deed een stap achteruit toen hij over de drempel stapte.

‘Kun je niet lezen?’ Hij wees naar het bordje naast de voordeur: ‘Geen colportage!’

Met haar kastanjebruine ogen wijd open, stak ze haar handen verontschuldigend op.

Haar donkere, krullende haar was kortgeknipt en haar zwarte jasje, witte bloes en parelketting schreeuwden bijna ‘secretaresse’.

Een flauwe herinnering kwam naar boven, die Roman meteen verdrong. ‘Verdwijn!’ Hij deed een stap achteruit en sloeg de deur hard dicht, maar nog voordat hij een paar stappen had kunnen zetten, klopte ze zachtjes aan. Hij rukte de deur weer open en keek haar woedend aan. ‘Wat is er met jou aan de hand?’

Ze keek bang genoeg om het op een lopen te zetten, maar bleef toch staan. ‘Ik ben hier op uw verzoek, meneer Velasco.’

Zijn verzoek? ‘Heb ik erom gevraagd dat er voor dag en dauw een vrouw voor mijn deur staat?’

‘Mevrouw Sandoval zei negen uur. Ik ben Grace Moore. Van het uitzendbureau.’

Het drieletterwoord dat hij uitspuugde liet haar met de ogen knipperen en bezorgde haar een blos op haar wangen. *Fantastisch. Geweldig.* ‘Ik was vergeten dat je zou komen.’

Ze keek alsof ze overal liever zou willen zijn dan hier, en hij kon het haar niet kwalijk nemen. Even overwoog hij haar te zeggen dat ze de volgende dag maar moest terugkomen, maar hij wist dat ze dat niet zou doen. Hij was nu al uit bed, dan kon hij net zo goed opblijven. De deur zwaaide verder open en met een knik van zijn hoofd nodigde hij haar naar binnen. ‘Kom binnen.’

Hij had de afgelopen maand vier uitzendkrachten gehad en mevrouw Sandoval begon haar geduld eerder dan hij te verliezen. ‘Ik stuur u er nog één, meneer Velasco, en als dat ook niet lukt, geef ik u de naam van mijn concurrent.’

Hij wilde iemand die telefoontjes opving en het routinewerk van correspondentie, rekeningen en het bijhouden van de agenda deed. Hij wilde geen drilsergeant, oude vrijster of amateurpsychologe om zijn kunstenaarsziel te ontleden. Ook had hij geen behoefte aan een welgevormde blondine met een laag uitgesneden top die papieren heen en weer schoof maar geen idee had

waar ze die moest opbergen. Zij had zo haar eigen ideeën gehad over wat een kunstenaar nodig had van een vrouw, afgezien van kantoorvaardigheden, en hij was misschien op haar aanbod ingegaan als hij niet al genoeg ervaring met zulke vrouwen had gehad. Ze hield het precies drie dagen vol.

Toen hij geen voetstappen achter zich hoorde, bleef hij staan en keek om. Het meisje stond nog steeds buiten. ‘Waar wacht je op? Een handgeschreven uitnodiging?’

Ze stapte over de drempel en deed de deur voorzichtig achter zich dicht. Ze leek klaar te staan om op de vlucht te slaan.

Roman glimlachte verontschuldigend. ‘Zware nacht.’

Ze mompelde iets wat hij niet verstond, en hij besloot haar niet te vragen het te herhalen. Het geklik van haar hoge hakken op de tegels deed zijn beginnende hoofdpijn geen goed. Zijn mond was droog en hij had cafeïne nodig. Roman liep naar de keuken naast de woonkamer, maar Grace bleef voor de rand van zijn lager gelegen woonkamer staan en keek met open mond naar het kathedraalachtige plafond en de muur van glas met uitzicht over Topanga Canyon. Het zonlicht stroomde door de ramen naar binnen en herinnerde hem eraan dat de meeste mensen al aan hun werkdag van negen tot vijf waren begonnen.

Roman haalde een fles sinaasappelsap uit de rvs-koelkast, schroefde de dop eraf, dronk uit de fles en liet hem zakken. ‘Hoe heette je ook alweer?’

‘Grace Moore.’

Ze had het juiste uiterlijk voor de baan: koel, rustig, beheerst. Ze was knap, halverwege de twintig, slank en fit, maar niet zijn type. Hij hield van voluptueuze blondines die van wanten wisten.

Grace voelde hoe hij haar opnam en keek hem aan. Dat deden vrouwen meestal, maar niet zo op hun hoede zoals zij. ‘U hebt een schitterend uitzicht, meneer Velasco.’

‘Ja... nou ja, alles went.’ Hij zette de fles op het aanrecht. De jonge vrouw keek ongemakkelijk, en dat was te begrijpen, gezien zijn meer dan onvriendelijke begroeting. Hij glimlachte een beetje. Ze keek hem blanco aan. Goed. Hij had een assistente nodig, geen vriendin. Zou ze zich beledigd voelen door zijn eerste vraag?

‘Weet je hoe je koffie moet zetten?’

Ze keek naar de automatische koffie- en espressomachine die met één druk op de knop bonen maalde, melk opwarmde en binnen een minuut een latte kon afleveren.

‘Geen kop. Een volle pot echte koffie.’ Hij liet de keuken aan haar over. ‘Gebruik de gewone koffiezetmachine.’

‘Wilt u die sterk of slap?’

‘Sterk,’ antwoordde hij vanuit de gang. ‘We praten verder als ik me heb opgeknapt.’

Roman liep zijn douche in, die groot genoeg was voor drie. Hij zeepte zich in en zette de zijsproeiers aan. Als hij niet zo’n slechte eerste indruk had gemaakt op Grace Moore, had hij haar laten wachten terwijl hij een volledige watermassage van twintig minuten nam. Maar nu draaide hij de kraan weer dicht, stapte naar buiten, schopte gebruikte handdoeken weg en greep de laatste schone van de plank. De wasmand pulde uit en er lag nog precies één schone spijkerbroek in zijn ladekast. Nadat hij een zwart T-shirt had gevonden, zocht hij naar schoenen. Hij vond de sportschoenen die hij die nacht had gedragen, maar er lagen geen schone sokken meer in de la.

De koffie rook goed. Grace was alles in de vaatwasser aan het zetten. ‘Ik heb niet gezegd dat je de keuken moest opruimen.’

Ze rechte haar rug. ‘Wilt u liever dat ik het niet doe?’

‘Ga je gang.’

Ze deed de onderkastjes open en kwam opnieuw verbaasd overeind. ‘Waar hebt u de vaatwastabletten liggen?’

‘Die zijn op.’

‘Hebt u een boodschappenlijst?’

‘Jij bent hier de assistent. Maak er maar een.’ Ze had ook het granieten aanrecht al schoongemaakt, dat hij nog nooit zo had zien glanzen sinds hij in het huis was getrokken. ‘Waar is het pak sinaasappelsap?’

‘U zei dat u koffie wilde.’ Ze schonk een mok in en zette die voor hem neer. ‘Als u melk of suiker gebruikt, moet u me zeggen waar u die verstopt hebt.’

Geen sarcasme. Haar voorzichtige glimlachje beviel hem. ‘Ik drink hem zwart.’ Hij nam een slok. Ze had de eerste test goed doorstaan. ‘Niet slecht.’ Beter dan Starbucks, maar hij wilde niet te snel met complimenten beginnen. De baan hield meer in dan koffiezetten. Veel meer. Hij hoopte dat zij minder problemen zou hebben met alle uiteenlopende taken dan de anderen die mevrouw Sandoval had gestuurd. Een van hen had hem gezegd dat hij zijn eigen koffie kon zetten.

‘Ik zal je je werkplek laten zien.’ Hij liep voor haar uit door de oostelijke vleugel en deed een deur open. ‘Ga je gang.’ Hij hoefde niet naar binnen te kijken om te weten wat ze te zien kreeg.

De andere uitzendkrachten hadden er allemaal iets van gezegd, maar ze bleken geen van allen in staat om te bedenken waar en hoe ze moesten beginnen. Zou dit meisje tegen die taak opgewassen zijn?

Grace Moore bleef een paar seconden staan en stapte toen voorzichtig langs hem heen. Ze baande zich een weg naar het midden van de kamer en keek om zich heen naar de stapels papieren. De kastdeuren stonden open en de kartonnen opslagdozen die erin stonden, hadden vrijwel geen van alle een label.

Roman overwoog weg te lopen, maar wist dat er onvermijdelijk vragen zouden komen. ‘Denk je dat je orde kunt schep-

pen in mijn chaos?’ Het meisje zweeg en hij voelde zich in de verdediging gedrukt. ‘Ga je nog iets zeggen?’

‘Het gaat langer dan een week duren om dit allemaal te ordenen.’

‘Ik heb nooit gezegd dat het binnen een week moest.’

Ze keek hem aan. ‘Maar dat is de langste periode dat u een assistente had, toch?’

De vrouw van het uitzendbureau moest haar gewaarschuwd hebben. ‘Ja, dat klopt wel zo’n beetje, denk ik. De laatste vertrok al na drie dagen, maar die dacht ook dat een kunstenaar alleen een naaktmodel nodig had.’

Grace werd knalrood. ‘Ik ben geen model.’

‘Geen probleem.’ Roman nam haar snel op en leunde tegen de deurpost. ‘Dat is niet waar ik op uit ben.’ Het meisje leek weer nerveus te worden, maar hij wilde haar niet afschrikken. ‘Ik heb iemand nodig die oog heeft voor detail.’

‘Hebt u een speciale manier waarop u uw...’ ze gebaarde naar de puinhoop, ‘informatie geordend wilt hebben?’

‘Als dat zo was, zou het hier niet zo’n puinhoop zijn.’

Ze fronste licht terwijl ze de kamer opnam. ‘U wilt naar ik aanneem een makkelijk bij te houden systeem.’

‘Als er zoiets bestaat. Denk je dat je het aankunt?’

‘Ik weet het niet, maar ik wil het graag proberen. Als ik alles heb doorgenomen, kan ik makkelijker zeggen wat u nodig hebt.’

Roman ontspande. Ze was open en eerlijk. Dat beviel hem. Hij had het gevoel dat dit meisje precies wist wat ze moest doen en hoe ze het snel voor elkaar kon krijgen. Hoe sneller hoe beter. ‘Dan laat ik het verder aan jou over.’ Hij dronk zijn laatste koffie op. ‘Jij houdt het waarschijnlijk langer uit dan die anderen.’ Hij gaf haar een naar hij hoopte bemoedigende glimlach en liep de gang weer in.

Ze kwam hem achterna. ‘Meneer Velasco, we moeten het wel over een paar essentiële zaken hebben.’

Hij bleef staan en hoopte dat ze niet met iets zou komen wat zijn opgeluchte gevoel gelijk zou aantasten. ‘Essentiële zaken?’

‘Een bureau en een bureaustoel, om te beginnen. Verder archiefkasten, een telefoon en alle andere benodigdheden voor een normaal kantoor.’

Met oog voor detail, had hij gezegd. ‘Ik ben een kunstenaar, voor het geval je dat nog niet wist. Ik doe niet aan normaal. En dat is nogal wat, waar je op de eerste dag van je baan om vraagt.’

‘Ik kan niet acht uur per dag, vijf dagen per week op een klapstoeltje zitten en ik heb iets meer dan een kaarttafeltje nodig om aan te werken. Er is nauwelijks ruimte op de vloer.’ Ze keek achterom de kamer in. ‘Staat daar ergens een telefoon?’

‘Ja. En ook een computer, als die laatste uitzendkracht er tenminste niet mee vandoor is gegaan.’

‘Ik vind ze wel.’

‘Heb je dat echt allemaal nodig?’

‘Ja, als u uw spullen tenminste fatsoenlijk opgeborgen wilt hebben, niet lukraak in kartonnen dozen gepropt en opgestapeld als een beverdam.’

Het zag er allemaal iets minder goed uit dan een paar seconden daarvoor. ‘Er liggen daar contracten, schetsen, aanbiedingsbrieven, het *spul* van mijn beroep.’ Als hij niet had geweten dat het uitzendbureau zou afhaken, had hij Grace Moore precies verteld wat ze met haar lijst van essentiële zaken kon doen. Maar mevrouw Sandoval had hem gewaarschuwd, en hij zou weer opnieuw kunnen beginnen aan die eindeloze jacht op een assistente die bereid en capabel was om het werk te doen. Talia Reisner had hem op het idee gebracht iemand in te huren voor wat zij ‘de platvloerse details van het dagelijks leven’ noemde, zodat hij zich op zijn kunst kon concentreren.

Grace Moore bleef zwijgend staan en bood geen excuses aan. Had hij het recht om die te verwachten?

‘Haal maar wat je nodig hebt.’

‘Waar haalt u uw kantoorpullen?’

‘Dat doe ik niet.’ Hij bracht zijn mok weer naar zijn mond en beseftte dat de koffie al op was. ‘Zoek dat maar uit als je die computer hebt gevonden.’ Hij had nog een kop koffie nodig voordat hij iets anders kon gaan doen.

‘En u bent straks waar?’

‘In mijn atelier!’

‘En waar is dat?’

‘Aan het eind van de andere gang, rechts de trap op.’ Hij bleef staan en keek om. ‘Maak een verkenningstocht door het huis zodat je je kunt oriënteren.’ Hij liet haar in de gang staan, pakte de thermoskan van het koffiezetapparaat en liep door naar zijn atelier.

Twee uur lang zag Roman zijn assistente niet en daarna klopte ze zacht op het deurkozijn en wachtte tot ze binnen mocht komen. Ze had de laptop gevonden. ‘Ik heb de lijst en de prijzen. Als u een creditcard hebt, kan ik de order plaatsen, zodat alles morgenmiddag wordt geleverd.’

‘Opschieten dan maar.’ Roman gooide zijn potlood neer, voelde in zijn achterzak en mompelde weer een drieletterwoord. ‘Blijf waar je bent. Ik ben zo terug.’ Zijn portefeuille lag niet op of in de kledingkast of op zijn nachtkastje. Kwaad woelde hij alle vuile was door en controleerde broekzakken totdat hij zich herinnerde dat hij het ding in het dashboardkastje van zijn auto had laten liggen. Hardop vloekend liep hij naar de achterdeur.

Grace stond nog precies waar hij haar had achtergelaten. Ze hield de laptop op, in plaats van de creditcard aan te pakken die hij haar voorhield. ‘Als u het eens bent met alles wat ik heb opgeschreven, kunt u uw gegevens invullen.’

‘Doe jij dat maar.’

Ze schrok en zuchtte. ‘Dat zijn uw *financiële* gegevens.’

‘Die je toch te weten komt als je hier werkt.’ Hij pakte de laptop aan, keek naar het totaalbedrag van de order en vloekte opnieuw. Grace liep naar de deur. ‘Waar ga jij naartoe?’

‘Het spijt me. Ik kan niet voor u werken.’ Ze klonk verontschuldigend, maar ook onverbiddelijk.

‘Wacht even!’ Hij gooide de laptop bijna op zijn tekentafel en ging achter haar aan.

Ze haastte zich de trap af.

‘Wacht nou.’ Hij volgde haar naar het kantoor waar ze haar handtas pakte en over haar schouder hing. Ze was bleek en keek hem met donkere ogen aan. Had hij haar zo aan het schrikken gemaakt?

Ze deed een stap naar voren, haar hand stevig om de leren riem van haar handtas geklemd. ‘Gaat u alstublieft opzij.’

Roman zag dat ze al werkruimte had vrijgemaakt op de kaarttafel en nette stapels had gevormd. Hij wilde dit meisje niet laten gaan. ‘Geef me alsjeblieft een reden waarom je nu al wilt opstappen.’

‘Ik zou u een hele lijst kunnen geven.’

‘Luister.’ Hij stak zijn handen omhoog. ‘Je hebt me op een heel slechte dag getroffen.’

‘Volgens mevrouw Sandoval hebt u nooit goede.’ Ze haalde beverig adem en keek hem in de ogen.

Ze had er duidelijk spijt van dat ze het eruit had geflapt, maar hij kon het niet tegenspreken. ‘Ja, maar ja... de mensen die zij stuurde, pasten gewoon niet. De hele gang van zaken was behoorlijk frustrerend, om het zacht uit te drukken.’

‘Dat is niet mijn schuld, meneer Velasco.’

‘Dat heb ik ook niet gezegd.’

Ze deed een stap achteruit. ‘Ik probeer u niet boos te maken.’

Was dat het? ‘Ik ben niet boos op jou. Ik ben gewoon...’ Hij mompelde een schunnig woord. ‘Ik weet niet precies wat ik wil, maar ik denk dat jij degene bent die ik nodig heb.’

Ze had waarschijnlijk een fijn en fatsoenlijk leventje gehad. Twee ouders, leuk huis in een leuke voorstad, privéschool, universiteit. Alles tiptop. Hij had niets ergers gezegd dan wat ze in een winkelcentrum zou horen, maar toch vond ze hem duidelijk kwetsend en aanstootgevend. Hij zou voorzichtiger moeten zijn als hij Grace Moore in de buurt wilde houden. ‘Jij werkt hier. Ik zit in mijn atelier. Zoveel zien we niet van elkaar.’

‘Een persoonlijke assistente moet in nauw contact met haar baas werken. Dat is de aard van het werk.’

‘*Persoonlijk* is een beladen woord.’ Zijn glimlach kreeg iets ondeugends, maar toen hij zag dat het niet goed viel, liet hij alle suggestiviteit verder achterwege. ‘Misschien moet ik je anders noemen.’

‘U kunt me juffrouw Moore noemen.’

Ze draaide een beetje bij, maar stelde nog steeds grenzen. Goed. Hij zou ze respecteren. ‘Dan wordt het juffrouw Moore.’ Hij kon heel respectvol zijn... als het nodig was. Ze fronste en bekeek hem als een insect onder een vergrootglas. ‘Geef me alsjeblieft in elk geval twee weken voordat je opstapt.’

Ze liet haar schouders een beetje hangen. ‘Twee weken.’ Het klonk alsof ze levenslang had gekregen, maar ze liet de riem van haar handtas van haar schouder glijden. ‘Maar vloek en scheld alstublieft niet meer tegen me.’

‘Als ik vloek, is het niet tegen jou gericht. Maar ik zal proberen op te letten als je in de buurt bent. Afsproken?’ Hij stak zijn hand uit. Ze beet op haar lip voordat ze het gebaar accepteerde. Haar hand was koud en trilde lichtjes voordat ze hem terugtrok.

‘Dan ga ik weer aan het werk.’

Hij begreep de hint. Als ze echt zo efficiënt was als ze eruitzag, zou het dit keer misschien goed komen. Hij werd nieuwsgierig. ‘Waarom eigenlijk een uitzendbureau?’

‘Het was het enige dat ik kon vinden.’ Ze bloosde.

Hij voelde zich iets zekerder. ‘Goed te weten dat jij deze baan even hard nodig hebt als ik een assistent.’ Ze zei niets. Hij hield zijn hoofd schuin en keek haar aandachtig aan. ‘Waar werkte je voordat je bij dat uitzendbureau kwam?’

‘Bij een pr-firma.’

‘En je ging weg omdat...?’

‘Omdat ik *redundant* was, zoals de Britten zo mooi zouden zeggen.’ Ze keek naar hem op. ‘Ik heb referenties, als u die wilt zien.’

‘Mevrouw Sandoval heeft je ongetwijfeld grondig nagetrokken.’

Ze haalde diep adem. ‘Ik heb deze baan inderdaad nodig, meneer Velasco, maar u zult begrijpen dat ik eigenlijk op zoek ben naar iets beters dan uitzendwerk. Ik doe mijn best zolang ik hier werk.’ Ze haalde haar schouders iets op, alsof ze er niet veel hoop op had dat haar inspanningen voldoende zouden zijn. ‘U bent volkomen anders dan mijn vorige chef.’

‘Was dat zo’n barbaar?’ Daar was die blos weer. Hij kon zich niet herinneren ooit een meisje te zijn tegengekomen dat überhaupt bloosde, laat staan drie keer binnen een paar uur.

‘Hij was een heer.’

Met andere woorden: Roman was dat niet. Hij had geleerd om die rol te spelen wanneer dat nodig was. ‘Waarom werk je niet meer voor hem?’

‘Hij ging met pensioen en verkocht de zaak aan een ander bedrijf dat al het nodige personeel had.’

Hij nam haar nog eens op. Dat iemand in zijn eigen huis regels stelde, beviel hem niet echt, maar dit meisje had in twee

uur wel meer gedaan dan de andere vier bij elkaar. En hij mocht haar wel. Waarom, wist hij niet. Misschien was het haar complete gebrek aan interesse in hem. Het zou prettig kunnen zijn om iemand te hebben die gewoon haar werk deed en niet te veel vragen stelde.

‘Dus alles weer in orde?’

‘Voor twee weken.’

Hij lachte even. ‘Goed. We hebben beiden werk te doen. We gaan die bestelling plaatsen zodat jij ook verder kunt.’

Hij wordt gegijzeld door zijn verleden.
Zij werkt hard voor haar toekomst.
Beiden krijgen een plek in een prachtig,
imperfect meesterwerk.

Overdag is Roman Velasco een succesvolle schilder die alles heeft wat zijn hartje begeert: rijkdom, vrouwen, roem. Maar 's nachts maakt hij onder het pseudoniem 'The Bird' de straten onveilig als graffiti-artiest. Hij weet dat zijn roekeloze alter ego zijn carrière te gronde zou kunnen richten, maar de uitlaatklep die de graffiti hem biedt kan hij simpelweg niet missen.

Grace Moore heeft als alleenstaande moeder dringend behoefte aan een baan. Maar als ze aan de slag gaat als Roman Velasco's persoonlijke assistent, staat ze meerdere keren op het punt om ontslag te nemen. Alles lijkt beter dan te moeten werken voor deze hork. Toch is er iets dat ervoor zorgt dat ze blijft – misschien is het de eenzaamheid die Roman uitstraalt.

Langzaam en voorzichtig komen Roman en Grace nader tot elkaar. Maar dan gebeurt er iets wat hun band voor altijd zal veranderen.

NUR 302 www.kok.nl

ISBN 978 90 297 2505 7

9 789029 725057